

WIN



een Roland VG-99 V-Guitar System!

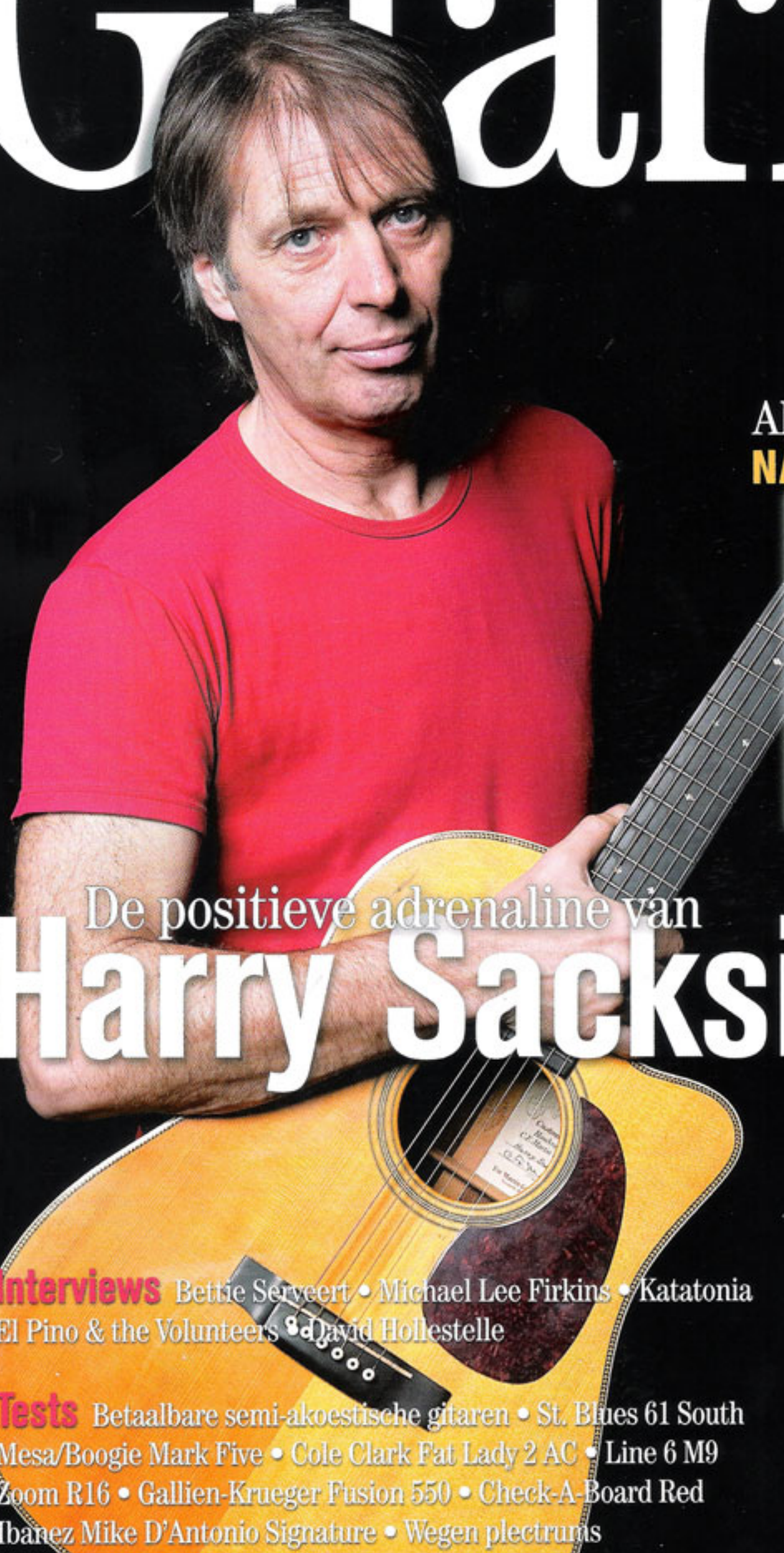
HÉT BLAD VOOR GITARISTEN

EN BASSISTEN

Nº 227

Gitarist

www.gitarist.nl



Al het nieuws van de NAMM show 2010



De positieve adrenaline van Harry Saksioni

Interviews Bettie Serveert • Michael Lee Firkins • Katatonia
El Pino & the Volunteers • David Hollestelle

Tests Betaalbare semi-akoestische gitaren • St. Blues 61 South
Mesa/Boogie Mark Five • Cole Clark Fat Lady 2 AC • Line 6 M9
Zoom R16 • Gallien-Krueger Fusion 550 • Check-A-Board Red
Ibanez Mike D'Antonio Signature • Wegen plectrums



Twee decennia gitaartrends

adviesprijs € 5,90
februari 2010 | www.gitarist.nl



BP 8 710966 477137

Michael Lee Firkins

Kind voor de



In november 2009 deed Michael Lee Firkins in tien dagen tijd negen optredens in Nederland, van Leeuwarden tot Kerkrade. Gitarist sprak met hem in Zoetermeer, de enige show van de reeks die hij samen deed met collega-snarenwonder Richie Kotzen. *door Oscar Timans*

Rond het lege podium van de Boerderij in Zoetermeer hangt een zekere spanning. Van Michael Lee Firkins en Richie Kotzen is nog geen spoor te bekennen, terwijl over een paar uur de deuren opengaan voor het publiek. Plotseling arriveren twee busjes. Een relaxte Michael Lee Firkins stapt uit het eerste busje, na een kort ritje vanaf zijn nabijgelegen hotel. Uit het andere stapt Richie Kotzen, na een lange rit vanuit Parijs. Terwijl alle spullen op het podium worden gezet en Richie's band als

eerste de soundcheck doet, neemt Michael ruim de tijd om te praten over zijn liefde voor gitaren en rock 'n' roll.

Je werd plotseling bekend door je goed verkopende debuutalbum, dat in 1990 uitkwam op Mike Varney's Shrapnel label. Hoe kijk je terug op die periode?

"Om eerlijk te zijn heb ik lange tijd heimelijk gewild dat die Shrapnel periode nooit had plaatsgevonden. Ik probeerde verder te komen in mijn carrière, maar kwam niet los van die eerste plaat. Nu kan ik er weer met plezier

naar luisteren; het was best een goede plaat."

Je bent twintig jaar actief en altijd een solo-act geweest...

"In het begin was dat héél erg solo! Ik stuurde een demotape naar Mike Varney en voor ik het wist lag de plaat in de schappen, stond Yamaha klaar om een signaturemodel uit te brengen en reisde ik in mijn eentje de hele wereld over om demonstraties en workshops te geven! Anderhalf jaar later was ik weer helemaal uit beeld (*lacht*). Dat was heel onwerkelijk."

Ben je nooit in de verleiding gekomen om toe te treden tot een grote band?

"Ik heb er wel eens aan gedacht, maar ik realiseer veel liever mijn eigen plannen. Als ik nu een plaat wil maken, maak ik een plaat. Als ik wil optreden, dan treed ik op. Ik heb alles zelf in de hand."

Je speelt negen shows hier in ons kleine landje...

"Dat probeer ik altijd te doen in Nederland, een stuk of tien optredens. In de zomer zou ik hier graag op wat grote festivals willen

spiegel

spelen en met deze negen shows hoop ik voldoende publiek te trekken om dat mogelijk te maken."

Geluidsideaal

Je bent jarenlang geassocieerd geweest met Yamaha Pacifica gitaren. Gebruik je die nog?

"Ik was in die tijd tevreden met mijn sound en voelde niet de behoefte om te experimenteren. Pas jaren later ben ik Telecasters en Stratocasters uit gaan proberen en ben ik meer gaan variëren. Dat was onderdeel van mijn ontwikkeling als muzikant."

Het geluid dat je tegenwoordig hebt is moeilijk te omschrijven: precies tussen clean en overdrive in...

"Je hebt een goede, cleane versterker nodig met genoeg vermogen om de dynamiek aan te kunnen. Daar voeg je dan wat gain aan toe om de juiste sustain te krijgen. In de studio gebruik ik altijd tweed Fender Deluxe versterkers, een geweldig klinkende Marshall uit 1977 en een 20-watt Marshall reissuesetop (2061X). De luidsprekers zijn een hele bepalende factor in het geluid, wat mensen vaak over het hoofd zien. Ik gebruik 25-watt of 30-watt Celestion speakers."

Hoe zorg je ervoor dat je podiumgeluid zo dicht mogelijk in de buurt komt van je ideale geluid?

"Over die zoektocht doe je je hele leven! In de studio gebruik ik nooit effectpedalen, mijn gitaar gaat direct de versterker in. Live heb ik wat extra gain nodig. Daarom gebruik ik een Ibanez Tube Screamer en dat geeft me net dat beetje extra. De backline bestaat uit twee

Marshall 4x12 speakerkasten en een Dr. Z en een Fender top. Live speel ik op een Strat en een Tele, allebei uit de Fender Custom Shop, en een Fender Roadworn Telecaster."

Oude snaren

Vroeger had je een voorkeur voor oude snaren omdat je vond dat ze beter bij je sound pasten. Is dat nog steeds zo?

"Tegenwoordig denk ik daar wat genuanceerder over. Iedere gitaar vraagt om een andere benadering, wil je er het beste uit kunnen halen. Mijn Stratocaster bijvoorbeeld klinkt bij opnames in de studio voor geen meter met splinter-nieuwe snaren! Maar de Telecaster, die bekend staat als een hele heldere gitaar, klinkt juist weer het beste met een nieuw setje."

Welke snaren gebruik je?

"Mijn favoriete set voor Stratocasters is van D'Addario (EXL 110+) en zit precies tussen .010 en .011 in. Op mijn Telecasters gebruik ik .011 snaren."

Je tremolo is zwevend en je gebruikt 'm behoorlijk intensief, maar je Strat blijft keurig op stemming...

"Ik gebruik grafiet om frictie bij de topkam te voorkomen. Dat werkt erg goed. De tremolo is inderdaad zwevend afgesteld, maar de opwaartse speelruimte is klein."

De manier waarop je speelt is heel economisch, met minimale bewegingen. Het ziet er allemaal heel simpel uit, maar dat is het niet. Heb je vroeger lang les gehad?

"Ik speel al heel lang en heb op jonge leeftijd inderdaad les gehad, maar het meeste heb ik mezelf geleerd, bijvoorbeeld aan de hand van instructievideo's van Albert Lee of Danny Gatton. In het geval van Danny viel dat bepaald niet mee (lacht)."

Je gebruikt een duimplectrum en fingerpicking op de elektrische gitaar en hebt daar je stijl omheen gebouwd.

"Ik gebruik fingerpicking om korte stukjes energie in mijn spel te brengen. Zoals ik het doe zijn het meer vulkaanuitbarstingen! (lacht) Ik ben een enorme hardrockfan! Hendrix, Lynyrd Skynyrd en AC/DC! Dat is gaaf! En ik voeg daar dan wat *supercharged* fingerpicking aan toe."

Een duimplectrum is behoorlijk lang en je kunt 'm niet gedeeltelijk tussen je vingers verstoppen zoals met een gewoon plectrum. Dat kan knap lastig zijn omdat je al te snel te veel kracht gebruikt.

"Klopt! Zeker als ze nieuw zijn kan dat lastig zijn! Ik heb er uiteindelijk eentje gevonden die bij me past en dat is de National Large Thumbpick. Daar kan ik goed mee uit de voeten."

Rock 'n' roll-tempel

Wie wil je later worden als je groot bent?

"Angus Young! Of Tony Iommi! Ik hoorde laatst *Neon Knights* van Black Sabbath op de radio en die oude opnames klinken zo ontzettend goed! Ik haat die kleine computerluidsprekertjes, die doen echt afbreuk aan de muziek. *That ain't rock 'n' roll!* Je auto is de enige overgebleven echte rock 'n' roll-tempel op aarde waar je nog naar muziek kunt luisteren zoals het bedoeld is! Als ik speel, ben ik nog steeds als een kind voor de spiegel die met een nepegitaartje zijn idolen nadoet. Die energie voel ik nog steeds."

Het titelnummer van je laatste album 'Blacklight Sonata' is erg sfeervol, bijna filmmuziek...

"Ik heb dat nummer gespeeld met een Fender Stratocaster. In de studio stond een zeldzame Two-Rock versterker en die heb ik gebruikt. Het hele nummer stond in twee takes op de band - komt vast omdat het volle maan was (lacht)."

Je hebt een album opgenomen dat 'Since '67' moet gaan heten, met de ritmesectie van Gov't Mule, aangevuld met toetsenist Chuck Leavell van The Rolling Stones.

"De platenmaatschappij stelde voor om met de jongens van Gov't Mule te werken en die haalden op hun beurt Chuck Leavell erbij. Werken met die band was een ongelofelijke ervaring. Ik ga de plaat deze winter mixen en masteren. Het wordt te gek!"

Live on stage: Firkins & Kotzen!

Twee meestergitaristen, allebei begeleid door een bassist en een drummer, allebei ooit begonnen op Mike Varney's Shrapnel label. Dat belooft veel! Michael Lee Firkins begon. Hij speelde op een broekspijpenflapperend volume en was volstrekt virtuoos. De set bestond voor een groot deel uit covers, waaronder maar liefst drie nummer van Hendrix, AC/DC's *Beating Around The Bush* en het overbekende *Black Betty*. Energiek was het zeer zeker, maar in het optreden ontbrak veel van wat Michael Lee Firkins onderscheidend maakt: mooie contrasten tussen rauw en rustig,

prachtige opgebouwde nummers en een geheel eigen stijl. Wat minder covers en wat meer eigen materiaal was welkom geweest. Dat gezegd hebbende: wat kan die man spelen...

Na een korte ombouwpaauze betrad de opvallend kleine Richie Kotzen het podium. Hij prikte een knalrode Telecaster, waarvan de hele avond alleen het halselement gebruikt zou worden, in zijn signature Cornford RK100 versterker met 2x12 speakerkast en ging er tegenaan. Richie is niet alleen gezegend met een ongelofelijke gitaartechniek, hij heeft ook nog eens een geweldige stem. Zijn muziek zit ergens in het midden tussen Motown, Hendrix en Zeppelin en is onmiddellijk herkenbaar. Het charisma knalt er vanaf, het zaalgeluid was uitstekend, de sfeer zat er goed in en de muziek was top!

Richie Kotzen